

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίον καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντες.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ

Δὲν θὰ πιστευθῇ ἴσως ἐκ πρώτης ἀντιλήψεως, ὅτι ὁ μέγιστος χορηγὸς τῆς παρ' ἡμῖν ἐγκληματικότητος εἶναι τὰ ζητήματα τῆς φιλοτιμίας. Δὲν θὰ πιστευθῇ ὅτι τὰς ἀπαισίας ἐκατόμβας καθοδηγεῖ καὶ θύει εἰς τὸν ἐναγῆ βωμὸν ἢ σεμνὴ ἀγάπη τῆς τιμῆς. Καὶ ὅμως οἱ ἐρευνῆται τῶν ἐγκληματικῶν ἀπολογισμῶν, οἱ ἱκανοὶ νὰ ἐξαγάγῃσι τὰς πρεπούσας ἐννοίας ἐκ τῆς ἀψευδοῦς τῶν ἀριθμῶν γλώσσης, δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι τὸ μέγιστον μέρος τῶν αἰματηρῶν ἐγκλημάτων, οὐ μόνον δὲν προέρχεται ἐκ τῶν ταπεινῶν ὁρμῶν, ἀς σημειοῦσιν οἱ κοινωνιολόγοι ἄλλων χωρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀφετηρίαν ἔχει εὐγενῆ καὶ ἀξιοζήλευτον.

Ὁ δυσπιστῶν, ἐὰν ἀνατρέξῃ εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν, εἰς τὴν σύλληψιν δέκα παρομοίων ἐγκλημάτων, θὰ φρίξῃ ἀνακαλύπτων, ὅτι τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ συνέβαινον ἂν ὁ πατήρ, ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἱερεὺς, καθ' ἣν ἐποχὴν διέπλεττον τὰς εἰς τὸ ἐγκλημα ὀλισθητάς ψυχάς, ἐδίδασκον αὐτάς ὅποια ὑπῆρξεν ἔκπαλαι καὶ δέον νὰ ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν ἡ ἀντίληψις τῆς τιμῆς.

Ὁ συνοδεύων γυναικα συγγενῇ ἢ ξένῃ, ἣν διερχόμενός τις παρετήρησε μὲ βλέμματα ἐταστικώτερα ἴσως τοῦ δέοντος· ὁ ὑπὸ ἔκφρονος ἢ μεθύσου κτυπηθείς· ὁ ὑπὸ φίλου ἢ γνωρίμου μὴ προσαγορευθεὶς μετὰ τῆς συνήθους εὐπρεπειάς· ὁ ἀνακληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τὴν τάξιν ἢ προσκαλούμενος νὰ ἐξετασθῇ ἀπλῶς ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, πάντες οὗτοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη, εἶναι ἔτι μοι νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐγκληματίας, διότι ἐν εἰκτῇ παρεννοήσει ἐφρόνησαν ὅτι προσεβλήθη οὕτω ἡ ἰδία αὐτῶν τιμὴ. Γνωρίζουσι τί τοὺς ἀναμένει μετὰ τὴν δι' αὐτοδικίας ἱκανοποίησιν, γνωρίζουσιν, ὅτι αἱ φυλακαί, ἡ εἰρκτή, ὁ θάνατος ἴσως ἢ καὶ ἡ ἀνοίγουσα τὸ στάδιον νέων ἐγκλημάτων φυγοδικία, τοὺς ἀναμένει. Προκειμένου ὅμως περὶ τιμῆς—οἷαν τὴν ἀντιλαμβάνονται—πᾶσαν θὰ ὑποστῶσι θυσίαν καὶ σώματος καὶ ψυχῆς.

Τίς θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ὀλέθριαν ταύτην πλάνην; Τίς θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐκτροχιασθεῖσαν φιλοτιμίαν εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῇ τροχίαν; Τίς θὰ ἀνοίξῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸν μέγαν ὁρίζοντα τῆς Ἑλληνικῆς τιμῆς καὶ θὰ καταστήσῃ εὐαίσθητον τὴν ψυχὴν, πάλλουνσαν τὴν καρδίαν, ἀναβράζον τὸ αἷμα, μόνον πρὸ τῶν πραγματικῶν προσβολῶν, ἀς καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος ὑφίστάμεθα, ἔστιν ὅτε, ἀταράχως;

Διότι πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν. Ἐὰν οἱ βρασμοὶ τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς, ὅσους ἐν παραδείγματι ἀνεφέραμεν, συνέβαινον μόνον ὅτε πράγματι προσβάλλεται ἡ τιμὴ ἡμῶν, καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος θὰ ἦσαν ταπεινότεροι καὶ αἱ φυλακαὶ στενότεραι καὶ τῶν γονέων καὶ διδασκάλων καὶ ἱερέων ὀλιγώτεραι αἱ τύφεις τοῦ συνειδότος!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ Β'

(Ματθ. Κεφ. δ' 18—23).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν ¹ τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον ² εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Οἱ δὲ εὐθέως· ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς· ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτίζοντας ³ τὰ δίκτυα αὐτῶν, καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν παῖς συναγωγαῖς ⁴ αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Σημειώσεις.

1) Τῆς Γεννηταρέτ 2) Ἀμφίβληστρον = δίκτυον. 3) Καταρτίζοντας = Ἐπισκευάζοντας. 4) Συναγωγαί, τόπος ἱερὸς, ἐνθα οἱ Ἰουδαῖοι συμπροσηύχοντο καὶ ἐδίδασκοντο τὸν νόμον. 5) Αἱ ἀρχαὶ τῆς πνευματικῆς βασιλείας, τῇ ὁποίᾳ ὁ Χριστὸς ἔμελλε νὰ ἰδρύσῃ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΥΠΑΚΟΗ

Καλεῖ ὁ Κύριος ὁμάδας ἐργατικοῦ κόσμου· καὶ οἱ καλούμενοι, ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς προσταγῆς «Δεῦτε ὀπίσω μου» καταλείπουσι πλοῖα καὶ δίκτυα, γονεῖς καὶ συνεργάτας, καὶ ἀκολουθοῦσιν ἁπλοῦς· Ἐκεῖνῳ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ τοσαύτην δύναμιν ἐνέσκει ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν. Ἡ ὑπακοὴ αὕτη εἰς τὸ θεῖον πρόσταγμα μεταβάλλει τὸ ἔργον τῶν ἀλίων εἰς ἔργον κηρύκων· καὶ οἱ τέως μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀγρεύοντες ἰχθῆς, ἀγρεύουσιν ἤδη διὰ μόνου τοῦ λόγου ἀνθρώπους, καὶ πληροῦσιν αὐτῶν τὴν ναὺν τὴν πνευματικὴν, τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ παράδειγμα τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν Πέτρου καὶ Ἀνδρέου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, τὸ ὅποτον προβάλλεται ἡμῖν ἡ Ἐκκλησία εἰς μίμησιν διὰ τῆς σήμερον ἀναγνωσθείσης περικοπῆς τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, ὁφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὁδηγὸν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, καὶ τὴν ὑποταγὴν εἰς ἐκείνους, ὧν ἀναγνωρίζομεν τὸ κῆρος, μέσον ἀσφαλὲς ἐπιτυχίας καὶ εὐδοκίμησέως ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἔχει γραφῇ διὰ τοῦ ἀχράντου αἵματος αὐτοῦ ἡ ὑπακοή. Ἡ παρακοὴ ἐπήγαγε τὴν καταδίκην τῶν πρωτοπλάστων, ἡ ὑπακοὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐπήγαγε τὴν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν τῶν

ανθρώπων εκ της καταδίκης εκείνης. Καί σήμερον εκ της υπακοής η εκ της παρκαοχης εξαρτάται η σωτηρία η η καταδίκη ημών. Είς πᾶσαν ἐνέργειαν της διανοίας ημών επιβάλλεται το πνεύμα της υπακοής, και εις πᾶσαν ἐνέργειαν της θελήσεως ημών επιβάλλεται η ἐνάσκησις της υπακοής, διότι μαθηταί ὄντες τοῦ Σωτῆρος οφείλομεν και νᾶ διανοούμεθα και νᾶ θέλωμεν, ὡπως και ὁ Διδάσκαλος ημών.

Όταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη τὴν καθ' ἑξιν διάθεσιν νᾶ ἐνασκή πιστῶς μίαν ἀρετὴν, τότε ἔχει τὸ πνεύμα της ἀρετῆς ταύτης. Ἡ ἑξίς αὕτη ἀποκτάται εκ της ἐπαναλήψεως τῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι συνιστῶσι τὴν ἑξιν· και η ἐπαναλήψις αὕτη πηγάζει εκ της ἐπιρροῆς, ἣν ἔχουσιν εις τὴν μεγάλην ἀρετὴν, ἄλλαι προπαρασκευαστικαί εις αὐτὴν ἀρεταί. Τινες εἶναι αἱ εις τὴν μεγάλην και ὑψηλὴν ἀρετὴν της υπακοῆς προπαρασκευαστικαὶ ἀρεταί, αἵτινες γενῶσιν ἐν ἡμῖν τὸ πνεύμα τῆς ἀρετῆς ταύτης; Τὸ πνεύμα της υπακοῆς ἐγκλείει ἐν αὐτῷ πρωτίστως τρία τινά, τὴν δυσπιστίαν εις ἑαυτὸν, τὴν ἐμπιστοσύνην εις τὸν Θεόν, τὴν πίστιν εις τὸν Μεσίτην μεταξὺ Θεοῦ και ἀνθρώπων.

Ἐκ καθημερινῆς πείρας γινώσκουμεν ὅτι ὁ μέγιστος ἔχθρος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐγώ. Ἡ υπερηφάνεια ἀποτυφλοῖ ἡμᾶς, τὰ πάθη ἀποπλανῶσιν ἡμᾶς, η δόκησις καταστρέφει ἐντελῶς ἡμᾶς. Ἐκ τοῦ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου συνήθει πάντοτε προέρχεται ἔδαφος ἄσταθες και οὐχὶ μόνιμον και ἐπὶ τοῦ κινήτου τούτου ἐδάφους οὐδὲν δύναται νᾶ παγιωθῇ. Τὸ βρέφος τολμᾷ ν' ἀρξῇται βαδίζον ὅταν δρᾷται τῆς χειρὸς της μητρός αὐτοῦ· ὁ ἄνθρωπος τολμᾷ νᾶ προῇ εις ἐνέργειαν η προῇ τινα ὅταν αὐθεντία ἀληθὴς, πολὺ ἔχουσα τὸ κύρος, ὑποδαστάζῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ. Οἱ εἰδωλολάτραι γινώσκουσι τῆς ἀρχῆς ταύτης δὲν ἤρκοῦντο εις τὰς γνώσεις αὐτῶν, ἀλλὰ τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων αὐτῶν περισυλλέγοντες μετέβαλλον εις νόμους ἐξεφαλίζοντας τὸ μέλλον αὐτῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐν παντὶ ἔργῳ συνεβουλεύοντο τοὺς τάφους τῶν πατέρων αὐτῶν. Καί ἡμεῖς προσπαθοῦμεν πάντοτε νᾶ ἔχωμεν γνῶμονα τῶν πράξεων ημών τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ διακυβερόντος διὰ τῆς προνοίας αὐτοῦ τὸ σύμπαν, προνοίας πάντοτε ἀγρύπνου και δρώσης ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας. Πᾶς ἄνθρωπος μὴ ἔχων πεποιθήσιν εις ἑαυτὸν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νᾶ προσφύγῃ εις ἄνθρωπον ἔχοντα μείζον κύρος, και ἐπὶ μᾶλλον προσεγγίζοντα πρὸς τὸν Θεόν. Ὅταν δυσπιστῇ εις ἑαυτὸν ἐπανακύεται κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τινος ἑτέρου. Ἄς δυσπιστῶμεν λοιπὸν εις τὰς ἰδίας ημών αἰσθήσεις, και θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνάγκην νᾶ υπακούωμεν. Ἡ ἐμπιστοσύνη ημών πρὸς τὸν Θεὸν θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς ἀκόπως ὑπνκόους εις αὐτόν.

Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ διακυβερεῖ τὸ σύμπαν. Ἐκεῖνος, ὡς μήτηρ ἐπαγρυπνοῦσα ἐπὶ της κοιτίδος τοῦ ἰδίου βρέφους, ἐπιβλέπει προσεκτικῶς ἐφ' ἡμᾶς, και προνοεῖ περὶ ημών, και θέλει πάντοτε τὸ ἀγαθὸν ὑπὲρ ημών και πρὸς ημών. Καί ἡ ἀνευ δισταγμοῦ ἀποδοχὴ της θείας ταύτης προνοίας εἶναι ἡ υπακοή. Καί ἡ ἀποδοχὴ αὕτη εἶναι καθήκον ημών, καθήκον μαθητοῦ πρὸς διδάσκαλον, θηλάζοντος βρέφους πρὸς τοὺς μαστοὺς τοὺς μητρικούς, εἶναι καθήκον ἐγγνωμονούσης ἀγάπης πρὸς τὴν μετ' ἀφοσιώσεως ἀγάπην. Μάθετε πόσον ὁ Θεὸς συντελεῖ εις τὴν εὐτυχίαν ημών, και κατιδόντες τὴν ἀπειρον αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα, και τὴν ἀπειρον σοφίαν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ δεῦτε προσπέσωμεν εις τοῦ; πόδας αὐτοῦ, ἀναφωνούντες μετὰ τοῦ Παύλου «Κύριε, τί με θέλεις ποιῆσαι;» (Πρ. 9,6). Γινώσκοντες ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι εἶναι δι' ἡμᾶς ὁ ποιητής, ἡ πρόνοια, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Ἐκκλησία, και μὴ διατεθεμένοι νᾶ υπακούωμεν χριστιανικῶς εις τούτους, διαπράττο-

μεν ἔγκλημα κατὰ της λογικῆς, και αὐτοκτονίαν κατὰ της διανοίας ημών.

Μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ και ἀνθρώπου εἶναι ὁ Κύριος ημών Ἰησοῦς Χριστός. Πιστεύετε εις τὸν Μεσίτην τούτον, τὸν ὑποσχεθέντα εις ἡμᾶς ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ και μόνου δυνάμεθα νᾶ ἐπιτυχάνωμεν παντὸς συντελεστικοῦ της σωτηρίας ημών. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εις ἐκείνους, οἵτινες κατὰ δεύτερον λόγον και ἐν ὀνόματι τοῦ Μεσίτου Θεοῦ μεσιτεύουσιν ὑπὲρ ημών πρὸς τὸν Θεόν. «Ὁ ἀκούων ἡμῶν ἐμοῦ ἀκούει» εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ. Τὸ καθήκον της υπακοῆς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν τὴν ἐνάσκησιν τῶν οἰκειοτέρων ἡμῖν ἀρετῶν, ἵνα ἔχωμεν συνειδήσιν ἐντελῶς χριστιανικὴν. Ἡ συνειδήσις αὕτη ὑποχρεοῖ ἡμᾶς νᾶ δυσπιστῶμεν εις ἡμᾶς αὐτούς, και νᾶ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην εις τὸν Θεὸν και πίστιν εις τὸν Μεσίτην Κύριον ημών Ἰησοῦν Χριστόν, παρόντα πάντοτε ἐνώπιον ημών, ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς και ἐν τῷ οἴκῳ, ὁσάκις ἡ ψυχὴ ημών θελήσῃ ν' ἀνέλθῃ μετὰ αὐτοῦ. Ὁ Χριστιανὸς οφείλει νᾶ ἔχη τὴν ἑξιν τοῦ ὑποτάσσειν τὴν ἰδίαν θέλησιν, εις τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ λυτρωτοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος δέσμενος τοῦ Θεοῦ και παρκαλῶν αὐτὸν περὶ διαφορῶν ἀρεσκόντων και ἐπωφελῶν αὐτῷ πραγμάτων, θέλει ἵνα ὁ Θεὸς υπακούσῃ εις αὐτόν.

Ἄς ζητήσωμεν παρὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, τὸ πνεύμα της υπακοῆς, ἀνευ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶναι ἐφικτὸς ὁ χριστιανικὸς βίος, διότι ἐὰν μὴ ἔχωμεν υπακοὴν εις τὸν Θεόν, και ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπακούῃ ημών. Τὸ πνεύμα τοῦτο, ἡ ἑξίς αὕτη ἡ χριστιανικὴ, καθιστᾷ εὐχερῆ τὴν υπακοὴν, και ἐνισχύει ἡμᾶς εις τὸ ν' ἀποδῶμεν νικηταί ἐν τῷ ἀγῶνι της ζωῆς. «Δεῦτε ὀπίσω μου», λέγει ὁ Σωτὴρ, και καταστήσω ὑμᾶς κληρονόμους της Βασιλείας μου. Ἀφῶμεν και ἡμεῖς πάντα, ὡς οἱ μαθηταί και ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ, οὐχὶ εις τὸν Γολγοθᾶν, ἀλλ' εις τὸ ὅρος τῶν Ἑλαιῶν και ἐκεῖθεν εις οὐρανούς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

4

ΦΩΤΙΟΣ

Εὐσχήμονα και ἀριπρεπῆ πλάσσετε τὴν προτομὴν αὐτοῦ, ὡραίαν τὴν μορφήν του· δώσατε ἐμβριθείας ἐκφράσιν εις τὴν ψὴν τοῦ πατριάρχου.

Ὁ Φώτιος, υἱὸς, ἀδελφὸς και ἀνεψιὸς πατρικίων και συγγάμων Θεοφίλου τοῦ αὐτοκράτορος, και αὐτὸς μέγιστος ἐν τῷ κράτει ἀξιώματα λαβὼν και τέλος πατριάρχης γενόμενος, δὲν ἐξέπεσε διὰ ταῦτα εις τὴν ἀλוצορείαν, ἀλλ' ἐγεννην ὁποῖος ἐγεννήθη, ψυχὴ λάμπουσα ἐκ φαιδρῶς φωτός, ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς ἀδρός, ἀφελῆς και εὐγενέστατος τοὺς τρόπους. Ἀνέκθραστος χάρις περιέβαλλε τοὺς λόγους αὐτοῦ τοὺς σοφοὺς δελεάζουσα και ἑλκούσα εις τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πάντας τοὺς πρὸς αὐτὸν προσερχομένους.

Μεγαλοφύτης ἀνὴρ, βαθυνγῶμων και ὑψηλόφρονος ἄμα, τὸ πνεύμα ἔχει ζωῆς πλήρες, γοργὸν και δραστήριον και δύναμιν θελήσεως και ἐπιμονὴν πολλὰκις ἀκαμποτέραν τοῦ διδύμου (Γαιγκέρ).

Τὸ πνεύμα τοῦτο, τὸ ἕκ φύσεως ἀδρόν και τὴν ψυχὴν τὴν γενναίαν μεγαλειότερα και ὑψηλότερα κατέστησε διὰ της σπουδῆς ὁ πολυμαθέστατος, περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην ἐπὶ χίλια και πλεόν ἔτη πάντων τῶν ἀνθρώπων καταστάς ὁ σοφώτατος.

Τῆς πλατωνικῆς γνώμης κίρυξ, ὅτι της ψυχῆς ημών τὸ μὲν εἶναι θεῖον τὸ δὲ θνητόν, κατεδούλωσε μὲν τοῦτ, τὸ ἄλογον, τὸ σωματοειδές, ὁ περὶ τὸν βίον ἀγνότατος, πτέρυγας δὲ ἀδαμαντίνας ἔδωκεν εις τὸ θεῖον της ψυχῆς· και ἐπέταξεν αὕτη εις τὸν διαυγῆ αἰθέρα της ἀθανάτου αὐτῆς πλῆγῃς.

Συγγραφεὺς ἐνάμιλλος ἐνίστε τῶν ἀρχαίων ἀριστοτεχνῶν, διὰ της Μυριοβίβλου ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀνθρωπιστής, ὁ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ διδάσκαλος, ὁ ἀνὴρ ὁ φιλόσοφος, ὁ θεολόγος, ὁ ποιητής. Ὁ μετριόφρων σοφός, ὁ ἀκρίβως

χειροτονηθεὶς πατριάρχης, ὁ εἰρηνικός, ἔσθισε τὸ παράσημα αὐτοῦ, ὁ εἰς σύνοσιν πολιτικὴν πάντων τῶν συγχρόνων ὑπέρτατος, πύργον ἀδάμαστον κατὰ τοῦ τραχέος και ἀλαζόνος και αὐθάδους πάπα Νικολάου, ἀξιούντος της ἀνατολικῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας τὴν τελείαν εις τὴν δυτικὴν ὑποταγήν.

Ἀξιοπρεπὴς και ὑπερήφανος ἔγραψε τότε διὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἡ πατρίς τῶν μεγάλων της ἐκκλησίας πατέρων δὲν ἔχει ἀνάγκην νᾶ διδασχῇ ἀπὸ τὴν βάρβαρον λατινικὴν Δύσιν.

Ἀτρόμητος ἐν τῷ δικαίῳ κηρύξας ὅτι οἱ δυτικοὶ ἐκιδόλευσαν τὸ Σύμβολον της Πίστεως και διδάσκων ὅτι αἱ σύνοδοι ὄρχουσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀφώρισε και ἀναθεμάτισε τὸν πάπαν, ὅστις ἀντιχριστιανικῶς ἀπεκάλει ἀνατίδχ υ ν τ ο ν τὸν σοφὸν και σεμνόν, κ λ ε π τ η ν και φ ο ν ε α τὸν συμπαθὲς ἱκετεύοντα ὑπὲρ τῶν δυναστευομένων, ἐχιδνα ν τὸν μεγαλόνουν ἄνδρα, τὸν Φώτιον οὕτινος ἀπὸ τῶν χειλέων εὐῶδες μέλι χάριτος ἀπέσταξε και προσενηίας.

Ὁ ἀναπετάσας εις τὸ φῶς της ἐρεύνης τὸ ἀνθρώπινον πνεύμα, ὁ της σπουδῆς της ἑλληνικῆς φιλολογίας, δηλαδὴ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἰδηγῆτης ἐγένετο και της ὁρθοδόξου ἐκκλησίας και τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ὑπέρμαχος και σωτὴρ. Τὸ ἐκ τοῦ σχήματος μῦθος της Δύσεως πολλὰ και θανάσιμα πλήγματα ἐπληξεν ἡμᾶς. Ἀλλ' ἡμεῖς θαρραλοί, ὡς ὁ Φώτιος, εἴπομεν ἐν τοῖς κινδύνους μετ' αὐτοῦ, ἐπὶ σοί, Κύριε, ἡλπίσω· μὴ καταδυνάμειν εις τὸν αἰῶνα· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με και ἐξελοῦ με».

Ἡ ΕΝΔΙΑΘΕΤΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΗΜΩΝ

«Ὅσον ὀρθῶς και ἀν συντάξῃς, ποσῶς δὲν θέλεις γράψῃς εις γλῶσσαν, εις τὴν ὁποῖαν δὲν συλλογίζεσαι, ἤγουν δὲν συμπλέκεις τοὺς καθ' ἡμέραν ἐνδιαθέτους λόγους πρὸς τὸ νᾶ τοὺς προσφέρῃς».

Τοὺς χρυσοὺς τούτους λόγους τοῦ ζοιδίμου διδασκάλου τοῦ Γένους Ἀδαμαντίου Κοραῆ ἐπιθυμῶ νᾶ συναψῶ πρῶτον πρὸς τὴν ἐξῆς ὁμολογίαν ἐνὸς τῶν ὁπαδῶν της δημοτικῆς: «Εἰς τὴν καθαρεύουσαν μοῦ ἤρχοντο αὐτομάτως τὰ νοήματα δὲν ἠθέλα νᾶ ἐκφράσω και εις αὐτὴν ἐρόμισα ὁρμεμφύτως ὅτι ἔπρεπε νᾶ τὰ γράψω. Δεύτερον δὲ πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν χυδαϊοματῶν. Ἀδερ ἔβαλα ἕναρ τύπο γραμματικῶ (οὕτω!), δὲν ἔγραψα μία λέξη, μία συλλαβὴ στὸ βιβλίο μου, χωρὶς νᾶ τὸ συλλογισθῶ πρὶν ὅρες, μπορῶ μάλιστα νᾶ πῶ χρόνιαν». Καί τρίτον πρὸς τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν τούτων τῶν ὁπαδῶν και θαυμαστῶν αὐτοῦ τῶν μαλλ.λαρῶν λεγομένων, ὅτι ἡ σύνταξις ἀρθρου τινος εις τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται, παρᾶγει εις αὐτοὺς διπλάσιον και τριπλάσιον κόπον ἢ ἡ σύνταξις ἀρθρου εις τὴν γλῶσσαν τὴν συνήθη, τὴν γραφομένην ὑπὸ πάντων ημών. Τοῦτο φανερὰ σημαίνει ὅτι σκέπτονται εις τὴν καθαρεύουσαν, ὅτι εις ταύτην τοῖς ἔρχονται αὐτομάτως τὰ νοήματα δὲν ἠθέλουν νᾶ ἐκφράσων και ἔπειτα τὰ μεταφράζου ἐπιπλέον εις τὴν δῆθεν δημοτικὴν.

Φυσικὴ ἄρα αὐτὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι ἡ παράδοξος αὕτη δημοτικὴ, ἀφοῦ δὲν σκέπτονται εις αὐτὴν, ἀφοῦ τὰ νοήματα δὲν τοῖς ἔρχονται ὁρμεμφύτως εις αὐτὴν ἀλλ' εις τὴν γραφομένην· δὲν περιστᾷ ἄρα αὕτη και δὲν ἐξοικονίζει τὸν ἐνδιαθέτον, τὸν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν λόγον, ἀλλ' ἡ γραφομένη. Βεβαίως ἦσαν ἄλλοτε δυστυχεῖς χρόνοι, ὅτε ὁ μὲν Κεραλλὴν ἐσκέπτετο εις τὸ τοπικὸν της Κεραλληνίας ἰδιῶμα και ἐπροσπάθει νᾶ ἐκφράζῃ, και ὅπως ἡμπορεῖ ἐξέφραζε, τὰς σκέψεις του εις τὸ ἰδιῶμα τοῦτο, ἦτοι ἐκαύτιζε τὴν ἐνδιαθέτον και προφορικὸν λόγον αὐτοῦ· τὸ αὐτὸ δὲ ἔκαμεν και ὁ Ἡπειρώτης και ὁ Κρής και ὁ Κύπριος και λοιποὶ Ἕλληνες ἐκ τῶν διαφορῶν χωρῶν. Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐπέραςε Θεῖα χάριτι ἀνεπιστρεπταί. Τούλαχιστον ὁ γράφων ταῦτα ἐγνώρισε πολλοὺς Κεραλλῆνας και ἄλλαχού και εις τὴν Κεραλληνίαν, ἀλλ' οὐδένα

ποτὲ ὁ ὁποῖος σήμερον πλέον νᾶ σκέπτηται εις τοιαύτην γλῶσσαν, ἦτοι νᾶ ἔχῃ ἐνδιαθέτον και ἐπομένως φυσικὴν τοιαύτην γλῶσσαν ὁποῖαν εἶχεν ἄλλοτε ὁ νοτάριος πούμπλικος τοῦ Ἀργιστολίου· και τὴν ὁποῖαν ἀπηθανάτισεν ὁ γλυκὺς κάλαμος τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ. Παραθέτω τὸ περιέργον ἔγγραφο ἐκεῖνο, ὅχι χάριν [περιεργίας, ἀλλ' ἵνα δεῖξω ὁποῖα και ὁπόση ὑπῆρξεν ἔκτοτε ἡ γλωσσικὴ πρόδος μέχρι σήμερον, πόσον προήχθη δι' αὐτῆς ἡ ἰδέα της ἐθνικῆς ἐνότητος, και πόσης εὐγνωμοσύνης ἄξιοι εἶναι οἱ παλαιότεροι λόγοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ μικρὸν κατήχησαν τὴν γραπτὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν.

Ὁμπερὸς ε' ἐμίνατε νοτάρο πούμπλικο ε' τὸ Ἀργιστόλι, χώρα της Κεραλλονίας, και ε' τοὺς μαρτύρους, τὸν Σινιδρ Νικολὸ Βαρούρα και Διοντίο Σερβέτα, γνῶριμοί μου, και μὴ ἔχοντας μ' ἐμίνατε συγγένεια νᾶ ρελατίωνε ὁ σιδρ Κόντε Διοντίος Νανρέτος δικαιοφρὸς ἐτοῦτο ὁποῦ ἀκολουθεῖ. Ἐστῶτας και νᾶ στοχάζεσαι ὅτι ἐύροσεται ε' τὸ ἀρτίκοιο τοῦ θανάτου, δικαιοφρὸς και ρεκορσέρει μοναχὸν ἐρίδε και κληρονόμου του νόμιμου και ἱεροκροστέβιλε ε' ὅλην του τὴν περιουσία μόβιλε και ἱμρόβιλε τὸν ἀγαπητόν του ἀνεψιόν Κόντε Γεράσιμου Νανρέτου. Καί ἐτοῦτε ἔστῶτας ἡ μοναχὴ και ἱεροκροστέβιλε θέλωσι του κἀνε νᾶ γνῶρίζουσε ὅλοι και εἰς καθένας, ὅπου ποτὲ δὲν ἐξέδωκε ἄλλο κἀνέτα ἔπτο τεσταμεντάλε ἡ ποῦβλικο ἡ πριβάτο ἀντερίορε ἀπὸ ἐτοῦτο. Καί ὅτι πᾶσα ἄλλο ὁποῦ ἤθελε εὐρεθῇ ἀπὸ τοῦτο ποστερίορε, χωρὶς νᾶ εἶναι κροδίτβιλε ἐτοῦτον τοῦ τεσταμέντου, εἶναι φυσικο και γνῆτιβο—Γινούμενο ε' τὸ Ἀργιστόλι, χώρα της Κεραλονίας.

Ὅπως δὲ οἱ μορφωμένοι Κεραλλῆνες οὕτω και οἱ μορφωμένοι Ἡπειρώται και οἱ Κρήτες και οἱ Κύπριοι δὲν σκέπτονται πλέον εις τὸ τοπικὸν τῶν ἰδιῶμα, διότι δὲν εἶναι αὐτὸ πλέον ὁ φυσικὸς αὐτῶν, ὁ ἐνδιαθέτος λόγος. Φυσικὴ γλῶσσα αὐτῶν σήμερον εἶναι ὁ γλωσσικός τύπος, τὸν ὁποῖον εις τὸ σχολεῖον μαθαίνουν, εις τὰ ἐφημερίδας και τὰ βιβλία ἀναγινώσκουν, εις πᾶσαν συναγωγὴν ἀνθρώπων μορφωμένων ἀκούουν και μεταχειρίζονται, ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὁ λόγος τῶν αἰθουσῶν. Τοῦτο εἶναι τόσον φανερόν ὅσον και ὁ Ἑλληνικὸς ἥλιος, ἀλλ' ὅμως δὲν θέλουν νᾶ τὸ νοήσουν οἱ αἰρετικοὶ και ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, φαντάζονται δὲ ὅτι εἴμεθα ἀκόμη εις τὸ 1750 και προσπαθοῦν νᾶ γράφουν εις ἄλλην γλῶσσαν, και ὅχι εις τὴν φυσικὴν τῶν. Καί ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι πρῶτον ὅτι γράφοντες γλῶσσαν κατασκευαστὴν οὐχὶ φυσικὴν δὲν περιστᾷ ἄρα αὕτη και γνησίαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν και τὴν τοῦ ἔθνους και τούτου ἕνεκα οὐδεὶς ἀναγινώσκει αὐτοὺς, οὐδεὶς εὐρίσκει ἐν τῷ λόγῳ αὐτῶν τὸν ἐνδιαθέτον και προφορικὸν αὐτοῦ λόγον, ἀλλὰ ξένον τι· και ἀλλόκοτον ἰδιῶμα, ποικίλον κατὰ τὰ πρόσωπα και τὰς ὁρέξεις. Δεύτερον ὅτι πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων βλέπομεν νᾶ ἐνθυμῶνται και νᾶ λέγουν ἐκ στήθους πολλὰ ποιήματα τοῦ Ζακωκόστα, τοῦ Βαλαωρίτου, τοῦ Παράσχου και ἄλλων ποιητῶν πρὸ ὀλίγου ἀκμασάντων, οὐδένα δὲ ποτὲ ὁ ὁποῖος νᾶ μᾶς εἴπῃ δύο κἄν στίχους τῶν μαλλιαρῶν, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἕνεκα της περὶ τὴν γλῶσσαν ἀτασθαλίας αὐτῶν οἱ ποιηταί και διηγηματογράφοι οὗτοι κατάρθρωσαν τὸ φρενὲν κατάρωμα νᾶ ἐμποδίσουν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νᾶ ἀπολαύῃ τοῦ καλλοῦ της ποιήσεως και νᾶ μορφωνῇται ἡ καλαιοθησία και πᾶσα ἄλλη ἀρετὴ αὐτοῦ. Ἄς ὀψωνται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔκαμον και κάμουν εις τὸ ἔθνος ἡμῶν.

ΚΑΙ ἌΛΛΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδόμδα εἴπομεν ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ ἀξιόλογου βιβλίου τοῦ κ. Ἀδόστ, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν βίον, τὰ ἔθη και ἔθιμα κλπ. τῶν σημερινῶν Μακεδόνων, και παρετηροῦμεν μετὰ λύπης ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐκδίδον-

ται πολλά βιβλία περί Μακεδονίας οὐδὲ γίνεται παρ' ἡμῖν ὁ προσήκων λόγος περί τῆς περιμαχίτου χώρας ταύτης. Λοιπὸν ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκ-
πληξίς καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν, ὅτε αἴφνης ἐλάβόμεν καὶ ἐμελε-
τήσαμεν βιβλίον τι, τὸ ὁποῖον φιλόπατρις Μακεδὼν ὑπὲρ τὸ
ψευδώνυμον Γνάσιος Μακεδνός κατ' αὐτὰς ἐξέδωκε καὶ
τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται Μακεδονικὴ Κρίσις Α'. Κομιτᾶτα
καὶ Δυνάμεις.

Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὅτι εἶναι
ἀνὴρ ὃχι μόνον λόγιος ἀλλὰ καὶ δξύνους πολιτικός, ἔχει πρὸ
ὀφθαλμῶν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ὅσα ἐδημεσίευσεν ἡ Ἀγγλι-
κὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῶν
ἐξετάζει καὶ ἐκθέτει λεπτομερῶς κατὰ χρονολογικὴν ἀκολου-
θίαν, πῶς ἄλλαι μὲν χριστιανικαὶ λεγόμεναι Δυνάμεις ἐπε-
βουλεύοντο καὶ ὑπέσκαπτον τὴν ἡσυχίαν τῆς ταλαιπώρου
ταύτης χώρας, ἄλλαι δὲ ἀπαράχως ἐδλεπον τὰς ἐπιβουλὰς
ταύτας, καὶ πῶς πᾶσαι ἀπαθῶς ἤκουον καθ' ἐκάστην δολο-
φονίαν ἐλλήνων ἱερέων, διδασκάλων, προκρίτων, ἐμπόρων
καὶ παντὸς ὁ ὅποιος δὲν ἐφαίνετο πρόθυμος νὰ συμπράξῃ εἰς
τὰ κακοῦργα σχέδια τῶν ὀπαδῶν τῶν κομιτᾶτων, πῶς
πᾶσαι ἄνευ συγγινήσεως ἐμάνθανον ἐμπρησμούς ναῶν καὶ
σχολείων, ἀπαγωγὰς Ἑλλήνων εἰς τὰ ὄρη καὶ μυρίους ἄλ-
λους χρηματικούς ἐκδασμούς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῶν φο-
βερῶν κομιτᾶτων, ἵνα ἀγοράζωνται πολεμεφόνια καὶ γε-
μίζονται τὰ ταμεῖα τῶν δολοφονικῶν ἐν Σοφίᾳ πατριωτι-
κῶν ἱδρυμάτων κτλ. κτλ.

Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου βλέπομεν ὅτι κάλλιστα ἐγνώρι-
ζον αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι,
οἱ ὅποιοι διέπραττον τὰ αἵσχη ταῦτα τοῦ χριστιανισμοῦ
καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἔρχοντο εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν Τύπον καὶ
ἐκάλουντο διὰ τὰς καταπιέσεις τῶν Μακεδόνων καὶ ἐπεκα-
λύπτον τὴν ἐπέμβασιν τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' οἱ αὖ καὶ ἐγνώ-
ριζον τὴν διαγωγὴν ταύτην ἠνείχοντο πᾶσαι τὰ γενόμενα,
μερικαὶ δὲ καὶ ἐνεθάρρουν αὐτά! Καὶ ἡ κωμῶδια αὕτη
τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἡθικῆς ἐπαίζετο ἐπὶ μῆνας καὶ ἔτη
εἰς βάρος ἡμῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἀδελφοὶ κατεδιώκοντο, ἐφο-
νεύοντο ἢ ἐγυμνοῦντο, ἢ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα, τὰ ἐθνικὰ
δικαιώματα καὶ αἱ ἐλπίδες ἐπλήττοντο διὰ τοῦ ἐγγχειριδίου
τῶν δολοφόνων! Ἐκ τῶν ὅσα παρετηρήσαμεν δύναται ἕκα-
στος νὰ φαντασθῇ τίνα αἰσθήματα καταλείπει ἐπὶ τὸν ἀνα-
γνώστην ἢ ἀνάγνωσις τοιοῦτου βιβλίου ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς
τούτου σκοπὸν ἔχει ὃχι νὰ τέρψῃ ἀλλὰ νὰ δείξῃ πᾶσι τοὺς
ἐπικειμένους μεγάλους ἐθνικοὺς κινδύνους, τὸ ὁποῖον καὶ

πληρέστατα ἐπιτυγχάνει. Εἴθε δὲ νὰ φροντίσωσι καὶ οἱ ἀρ-
χοντες ἡμῶν ν' ἀποτρέψωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἔθνους.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Συγχαρητήρια τῆς Ἑταιρείας

Ἐπὶ τῇ γεννήσει θυγατρὸς τῇ Α. Β. Υ. τῷ πρίγκηπι Νικολάφ,
ἐπιτίμῳ προέδρῳ τῆς Ἑταιρείας, τὸ Διοικ. Συμβούλιον διεδίδασεν
ἐγγράφως Αὐτῷ καὶ τῇ Α. Α. καὶ Β. Υ. τῇ πρίγκηπισσῃ Ἑλένῃ
τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἑταιρείας.
Εἰς ἀπάντησιν ἐλήφθῃ ἡ ἀκόλουθος εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ τῆς
Α. Β. Υ.

Ἐν Τατοῖφ τῇ 24 Ἰουνίου 1903

Κύριε Πρόεδρε

Διὰ τὴν συγχεκινημένην διὰ τὰς εὐχὰς, ἃς μοι διεβιάσατε διὰ τὴν
γέννησιν τῆς θυγατρὸς μου ἐκ μέρους τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων Ἀμύ-
νης Ἑταιρείας παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς
εὐγνωμοσύνης μου, καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου, διαβιβάζοντες
ἅμα αὐτὰς καὶ εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας

Ὁλος ὑμέτερος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τῷ κ. Ι. Παπαδιαμαντοπούλῳ ὑποστρατήγῳ
Ἀρχηγῷ τοῦ Στρατ. Οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως
καὶ Προέδρῳ τῆς Ἑταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρίων Ἀμύνης

Δωρεὰὶ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυρηναίας κ. Κύριλλος ἀπέστειλε τῇ Ἑ-
ταιρείᾳ ὡς ἐτήσιον εἰσφορὰν λίραν ἀγγλικὴν μίαν.

Τῇ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηναίας ἀπεστάλησαν ἐπί-
σης ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Ἀθανασίου Κ. Χατζηγιάννου ἐμπορίου ἐν Λεύκα
σελίνια δέκα, ἑτέρα δὲ δέκα σελίνια ἐκ διαφόρων εἰσφορῶν.

Ὁ Δήμος Σερφίδου ἀπέστειλε τῇ Ἑταιρείᾳ εἰσφορὰν ἐκ δρ.
πεντήκοντα.

Οἱ κ. Χ. Χριστόπουλος καὶ Φ. Ζόρας ἀπέστειλαν ἐκ Ζαχά-
ρας εἰσφορὰν ἐκ δρ. τεσσάρων.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Χ. Ἀλεξάνδρειαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις.
Ἡ διαφὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι αἱ ἐγγράφαί καὶ ἐτήσιαι συνδρομαί.
τῶν μελῶν, αἵτινες ἐν καιρῷ θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν
πεπραγμένων τῆς Ἑταιρείας, ἀποτελοῦσι ταχτικὸν πόρον αὐτῆς.
Μ. Β. Σ ὕ ρ ο ν Ν. Τ. Ν ἄ ὀ π λ ι ο ν Σ. Π. Κ η φ ι σ ι ἄ ι.
Ἄ ρ. Ν. Κ. Ἀ ν δ ρ ο ν Ἐ μ. Κ. Ἀ λ ε ῖ ἄ ν δ ρ ε ι ἄ ν Στέλλοντα,

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτού-
μενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ
τοκομεριδίου λήξεως 18)1 Ἰουλίου
1903 τῶν ἐξῆς ἐθνικῶν δανείων·

α'. δαν. 1881 50)ο	πρὸς φρ. χρ.	4.50
β'. » 1884 50)ο	» » »	4.50
γ'. » 1887 40)ο	» » »	5 10
δ'. » 1893 50)ο	» » »	2.50
ε'. » 1902 40)ο	» » »	10.—

Ἀθήνησι τῇ 29 Μαΐου 1903.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΓΕΩΡΓ. ΦΑΝΟΥΡΑΚΗΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι μετὰ
φιλοκαλίας καὶ εὐθηνίας
Ὁδὸς Βουλῆς

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐξεδόθη τὸ 43ον βιβλίον

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Ἀναφερόμενον εἰς τοὺς Τρεῖς Μεγάλους
Ἱεράρχας τῆς Ὀρθοδόξου, Βασιλεῖον τὸν
Μέγαν, Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν καὶ
Ἰωάννην τὸν Χρυστόστομον.

Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ καθηγῆ-
της τῆς Θεολογίας κ. Α. Διομήδης Κυρια-
κός.

Πωλεῖται δὲ 40 λεπτά εἰς τὸ Κατάστημα
τοῦ Συλλόγου (42 ὁδ. Ἀκαδημίας) καὶ εἰς
ὅλα τὰ ἐλληνικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Κατόπιν θὰ ἐκδοθῶν Μετανάσται ὑπὸ
Ε. Σ. Λυκούδη, Ὁ Οἶνος ὑπὸ Σ. Χασιώ-
του καὶ Τὸ Κράτος τοῦ Πλούτου κατὰ τὸ
ἀγγλικὸν τοῦ Καρνέγη ὑπὸ Γ. Μ. Μαρίνου.

ΝΕΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΛΑΚΕΣ

LUMIERE

Τὸ παγκοσμίον φήμης ἐργοστάσιον φωτο-
γραφικῶν πλακῶν Lumière et fils κατε-
σκεύασαν ἐσχάτως νέας πλάκας με ἐτικέταν
χρώματος λίλᾶ, τριπλάσιας ταχύτητος τῶν
μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει με ἐτικέταν κυανῇ,
καταλλήλους δι' instantanéisation τοῦ αὐτελεῖ.

Ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀνωτέρου ἐργο-
στασίου, ἔχομεν παρακαταθήκην ὅλων τῶν
μεγεθῶν καὶ τοῦ χρόνου, προσφάτου ἀπο-
στολῆς πάντοτε, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κατα-
ναλώσεως δι' παραγγελίας τῶν Ἑσπέρων
ἐκτελοῦνται τάχιστα.

Π. Ε. ΚΕΛΑΡΔΗΣ καὶ ΚΟΤΣΙΑΣ

Π. Ε. ΚΕΛΑΡΔΗΣ

Καλλιτέχνης Χαράκτης

Σφραγίδες, Μονογράμματα, Συμπλέγ-
ματα, Μετάλλια, Νομισματοδύσημα.

Ὁδ. Βουλῆς 6.